

de mene, at de Skattepligtige i Communen have haft i Indtægt udenfor deres Virksomhed som Agerbrugere. Det er ogsaa en meget ubehagelig og meget besværlig Pligt, og giver man dem nogen tilsvarende Rettighed? Nei, det gjør man ingenlunde; man gaaer endog til den modsatte Side, idet man berøver dem det eneste Middel, som der kan gives dem til at lette dem denne Pligts Udførelse, nemlig at lade dem faae den Veiledning, som kan havees gennem de Selvangivelser, som mulig kunde komme ind fra forskjellige Steder. Selvangivelserne skulle de nemlig nok modtage, men de maae ikke aabne dem, de skulle kun sende dem videre til Skattecommissairerne. Dermed gjør man dem Pligten ikke blot besværligere, men ogsaa meget ubehagelig. Man gjør dem den besværlig, fordi de ikke maae bruge et Middel, som dog noget kunde tjene til at regulere deres Ansættelse efter Skjon, og de have ovenikjøbet den Ubehagelighed, at de mulig med deres bedste Villie kunne anslaae disse Skatteyderne til en ganske anden Indtægt, end de selv angive, og derved enten komme i den ubehagelige Stilling, at hvis deres Ansættelse er meget mindre, end Skatteyderne selv have ansat sig til, saa faaer Skattecommissjonen en naturlig Mistillid til dem, eller ogsaa udsætte sig for, hvis de have anslaaet Indtægten endeel høiere for en Skattepligtig end den, han selv har opgivet, da at komme i Mistanke ligeoverfor ham og Communens Beboere, at de ikke have tilbørlig værget om deres Interesser, som de repræsenterer, men uden videre sat dem i en saa høi Skatteindtægt, som paa nogen Maade kunde tænkes antagelig. — Jeg indseer jo meget vel Grunden til, at man ikke har villet lade Communalbestyrelserne gjøre sig kjenndte med Selvangivelserne, idet man har meent, at disse burde holdes saa hemmelige som muligt, og at derfor saa Saa som muligt burde komme til Kundskab om Selvangivelsernes Indhold; men jeg maa tilstaae, at jeg anseer Bestemmelsen for overordentlig uheldig i sine praktiske Følger. Dernæst har man i § 13 givet Communalbestyrelserne Noget, som muligt skulde være en Slags Ret, men som jeg for mit Vedkommende ikke kan betragte som Andet end en meget kjesommelig og ubehagelig

Pligt. Man har nemlig sagt, at der skal tilstilles Communalbestyrelserne de Udregninger, som ere foretagne af Skattecommissjonen, og de Taxationer, som Skattecommissjonen har maattet foretage. Men jeg indseer egentlig ikke, hvad Communalbestyrelserne skulle med disse Udregninger, thi de ere af den Bessaffenhed, at det forekommer mig, at man meget heller, naar man ikke vil berolige sig med, at Skattecommissjonen kan udregne dem, maatte overlade til et Contoir eller en Regnemester at eftersee dem. Disse Udregninger støtte sig nemlig til aldeles factiske Forhold, som man har givet iforveien, og, saavidt jeg kan skjønne, er der ikke her Tale om, at den stedlige Kundskab kan have nogensomhelst Indflydelse; thi selv om vedkommende Communalbestyrelse maatte komme til det Resultat, at den Skat, man er kommen til for de enkelte Eiendomme, er aldeles urimelig, kan Communalbestyrelsen dog ikke gjøre nogensomhelst Indvending dertimod, saasnart Udregningen er rigtig, og de Data, hvorpaa den er bygget, ere de, som Loven har henviist til. Dernæst skal der tilstilles Sogneraadene Taxationerne. Men hvad skulle Sogneraadene med de Taxationer, som ikke have fundet Sted i selve Sognene? Jeg talte nylig om den 10de Taxation, men den kan jo have fundet Sted 7—8 eller, for ikke at overdrive det, 4—5 Mil borte fra vedkommende Sogneraad; den kan have angaaet en Eiendom, som Sogneraadet ikke veed noget Paalideligt om, ja ikke engang veed eksisterer, og hvad skal Sogneraadet kunne udtale om en saadan Taxation; det er jo aldeles umuligt, at den kan have nogen Mening om den. Sogneraadets Mellemkomst skulde netop finde Sted, hvor der var Tale om Forhold, til hvis Bedømmelse der fordredes stedlig Kundskab, men her kan kun et eneste Sogneraad have stedlig Kundskab, nemlig Sogneraadet for den Commune, i hvilken Taxationen har fundet Sted. Endelig skal Sogneraadet besørge Skatteopkrævningen. At dette er en ubehagelig Pligt, behøver jeg jo ikke at gaae videre ind, paa, og at der ikke dertil knytter sig nogensomhelst Rettighed eller stedlig Interesse, behøver jeg heller ikke at paavise. Endelig har Sogneraadet en Ting til, og derved kom-